

Bilag 5.

DYREHOSPITALET I KØBENHAVN

Den 24. november 1969.

Foranlediget af et uløst og ubehageligt problem vedrørende de her på Hospitalet i karantæne indsatte hunde skal jeg orientere Direktoratet som nedenfor og henstille, at min konklusion realiseres.

Omkring juni måned d. å. blev vi ved de rutinemæssige undersøgelser af hunde indsatte i karantæne opmærksomme på, at et stigende antal hunde var infesteret med mider tilhørende Ixodidae. Vi fjernede miderne manuelt, og hundene blev behandlet med rotenembade og -puddere, dixanthogenolie og andre insekticider eksempelvis Noguven. I løbet af nogle måneder blev det klart, at disse behandlingsformer ikke kunne afdre infestationen, fordi miderne etablerede sig i bygningen på samme måde som f. eks. væggelus. Vi kunne finde æg i revner og sprækker, såvel som mider.

Ved indsendelse af eksemplarer til professor dr. phil. N. Haarlov, Den kgl. Veterinær- og Landbohøjskole, blev miden bestemt som hørende til arten *Rhipicephalus sanguineus*. Jeg kontaktede Statens Skadedyrlaboratorium, som besøgte karantæneafdelingen, og som anbefalede at behandle bygningen med varm luft, som man almindeligvis gør ved angreb mod husbukke. Dette blev også foretaget, idet samtlige hunde blev vasket og kæmmet på samme tid. Løbegårde, skillerum og ydre facader blev flamberet. Dette medførte en væsentlig mindskelse af antallet af mider på hundene, dog fandt vi enkelte eksemplarer fortsat. Da parasitten er almindelig i varme egne, var det for os tænkeligt,

at den usædvanlig varme sommer havde muliggjort den uventede og stedfundne etablering og multiplicering, hvorfor vi forventede køligere og mere normalt klima.

Imidlertid er det vores opfattelse nu, at midernes antal er tiltagende på trods af den fortsatte, daglige manuelle fjernelse og lejlighedsvis flambering af bokse. Da jeg ikke mener, at vi kan kontrollere denne parasitære infestation, fordi vi stadigvæk får nye befængte karantænedyr ind, og fordi miden formerer sig i huset, skal jeg anmode om, at vi midlertidig ikke får flere dyr i karantæne, således at huset i 3 måneder fra sidst indsatte karantænedyrers hjemgang står tomt. Denne periode vil vi da benytte til en forhåbentlig effektiv irradiering af parasitten ved anvendelse af insekticider, som vi ikke tør belaste hundene med.

For fuldstændighedens skyld skal jeg oplyse, at Hospitalet ikke disponerer over muligheder for anbringelse af dyr i karantæne i dette tidsrum, ligesom jeg ikke kan anvise andre muligheder for opstaldning af karantænedyr. Endelig vil jeg tilføje, at en anbringelse af dyr fra varmere lande åbenbart rummer en risiko for infestation med mider og de sygdomme, disse kan overføre (babesiose, anaplasmose, richettsiose og pasteurelose), selv om vi ikke har set tegn på almene sygdomme hos værtshundene, der gennemgås generes ret lidt af omhandlede ekteparasit. Det er efter vor erfaring, i modsætning til det i håndbøger beskrevne, en særdeles sejlivet og resistent parasit at udrydde.

B. Riis.

Veterinærdirektoratet.